

νάδας, αἵτινες ἀπερρίφθησαν, καὶ ἄλλοι πάλιν ἐργάζονται ἀδιακόπως πρὸς λύσιν τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος. Εὐχόμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ ἐξεύρωσι μέσον τι πρὸς ἀσφαλῆ καταμέτρησιν τοῦ „οὐρανίου φωτός.“ ὅμοιον πρὸς τὰ ἄλλα τέλεια μέτρα διὰ τὰ χονδροειδέστερα πράγματα τοῦ κόσμου, οἷον τὸ μέτρον, τὸ χιλιόγραμμον, τὴν λίτραν. Τότε ἀναμφιβόλως θὰ ἐπιτευχθῇ καὶ διεθνὴς τις ἐνωσις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, πρὸς τὸ παρὸν ὅμως εἰμεθα βιασμένοι ν' ἀρκώμεθα ἕκαστος εἰς τὰ οὐχὶ λίαν ἀσφαλῆ ἐθνικὰ μέτρα τοῦ φωτός. Ἄς ἀνάψωμεν ἤδη τὴν μονάδα τοῦ φωτός μας διὰ νὰ μετρήσωμεν ὥρισμένην τινὰ φωτιστικὴν πηγὴν, π. χ. τὴν ἔντασιν τοῦ φωτός τῆς πετρελαιοῦχος λυχνίας μας. Ἐν πρώτοις ὅμως λαμβάνομεν τὸ θάρος νὰ υπενθυμίσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην μας φυσικὸν τινα νόμον, τὸν ὁποῖον βεβαίως ἔμαθεν εἰς τὸ σχολεῖον, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἔντασις τοῦ φωτισμοῦ ἐπιφανείας τινὸς ἐλαττοῦται ἀναλόγως πρὸς τὸ τετράγωνον τῆς ἀποστάσεως αὐτῆς ἀπὸ τῆς φωτοβόλου πηγῆς. Ἐν τούτοις „ἐπιφάνεια“, „τετράγωνον“, „ἀπόστασις“ ὅλα αὐτὰ καὶ τὰ λοιπὰ ἄλλα μᾶς φαίνονται ὀλίγον σχολαστικά καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἀξίωμα μας μετατρέπομεν εἰς ἓν ἅπλοῦν παράδειγμα.

Ἀνάπτωμεν ἐν συνήθεσ σπερματοκήριον καὶ παραδεχόμεθα ὅτι ὑπὸ τὴν λάμψιν αὐτοῦ ἡμποροῦμεν ν' ἀναγνώσωμεν τὰ ἐνταῦθα γραφόμενα εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς μέτρου ἀπὸ τοῦ φωτός. Μετὰ τοῦ ἀνὰ χεῖρας τούτου φυλλαδίου τῆς „Κλειοῦς“ ἀπομακρυνόμεθα ἐν εἰσέτι μέτρον, οὕτως ὥστε ἡ ἀπὸ τῆς ἀνοικτῆς σελίδος ἀπόστασις τοῦ φωτός νὰ ᾖ δύο μέτρων. Τώρα δὲν διακρίνομεν πλέον τὰ μικρὰ στοιχεῖα τῶν „Ἐπιστολῶν ἐξ Ἑσπερίας.“ Θὰ τὸ κατορθώσωμεν ἄρα γε ἂν ἀνάψωμεν ἐν ἀκρόμῃ κηρίον; Ἐγὼ λέγω ὅχι· διότι πρέπει ν' ἀνάψωμεν τέσσαρα κηρία ἂν θέλωμεν εἰς δύο μέτρων ἀπόστασιν νὰ ἔχωμεν ἴσον φῶς πρὸς τὸ τοῦ ἐνὸς κηρίου εἰς ἐνὸς μόνον μέτρον ἀπόστασιν. Ἄν δ' ἀπομακρυνθῶμεν τρία καὶ τέσσαρα μέτρα, θὰ ἔχωμεν πρὸς τὸν σκοπὸν ἡμῶν ἀνάγκην ἐννέα καὶ δεκαεξ κηρίων.

Ἡ γνώσις λοιπὸν τοῦ φυσικοῦ τούτου νόμου μᾶς ἀρκεῖ πλέον διὰ νὰ μετρήσωμεν τὴν ἔντασιν τοῦ φωτός τῆς λυχνίας μας, καὶ θὰ τὴν μετρήσωμεν τώρα διὰ τοῦ ἁπλοῦστατου φωτομέτρου, τοῦ ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ φυσικοῦ Rumford ἐπινοηθέντος.

Προσκόλλωμεν εἰς τὸν τοῖχον τεμάχιον λευκοῦ χάρτου (πρβλ. α. β. ἐν σχ. 1) καὶ πρὸ αὐτοῦ τοποθετοῦμεν τὸ ἀδιαφανὲς βραβδίων c, ἔχον πάχος ὅσον καὶ μολυβδοκόνδυλον. Εἰς ἴσην ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς μικρᾶς βράβδου θέτομεν ἤδη τὴν λυχνίαν καὶ τὸ κηρίον, τοῦτο μὲν ἐν δεξιᾷ, ἐκείνην δ' ἐν ἀριστερᾷ. Ἀμφότεραι αἱ φωτοβόλοι πηγαὶ σχηματίζουν

ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χάρτου ἀνὰ μίαν σκιάν, ἀλλ' ἡ σκιά e, ἡ ὑπὸ τοῦ κηρίου σχηματιζομένη, εἶνε ἀμυδροτέρα τῆς ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς λυχνίας παραγομένης d. Ἡδὴ ἀπομακρύνομεν βαθμυθὸν τὴν λυχνίαν, μέχρις οὗ ἀμφότεραι αἱ σκιαὶ φανῶσιν ἐξ ἴσου βαθεῖαι. Τούτου δὲ γενομένου μετροῦμεν τὴν μεταξὺ κηρίου καὶ μικρᾶς βράβδου ἀπόστασιν καὶ εὐρίσκομεν αὐτὴν ἀκριβῶς ἴσην πρὸς ἐν μέτρον, μετροῦμεν δὲ καὶ τὴν τῆς λυχνίας ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σημείου ἀπόστασιν καὶ εὐρίσκομεν αὐτὴν (ἔστω πρὸς ἀπλοποίησιν τοῦ παραδείγματος μας) ἀκριβῶς δύο μέτρων. Δὲν ἔχομεν πλέον ἄλλο τι νὰ κάμωμεν παρὰ νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὸ παράδειγμα τῶν τεσσάρων, ἐννέα καὶ δεκαεξ κηρίων, καὶ νὰ συμπεράνωμεν ὀρθότατα ὅτι ἡ λυχνία, ἡ εἰς διπλασίαν ἀπόστασιν τὴν αὐτὴν πρὸς τὸ κηρίον φωτοβόλον δύναμιν ἔχουσα, οὐχὶ δίδει, ἀλλὰ τετράκις πλεῖον τοῦ ἐκείνου φῶς ἐκπέμπει.

Ἄλλ' οἱ μηχανικοὶ καὶ οἱ περὶ τὰς ἐπιστήμας ἀσχολούμενοι μεταχειρίζονται ἄλλα φωτόμετρα, ἐξ ὧν, ὡς τὸ χρησιμώτατον καὶ συνηθέστατον, παραθέτομεν μόνον τὸ τοῦ Βοῦνσεν (Εἰκ. 2). Τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ φύλλου χάρτου A B, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται δι' ἐλαίου ἀλειμμένος καὶ ἐπομένως διαφανὴς κύκλος m. Ἀμφοτέρωθεν τοῦ χάρτου ἴστανται ἐν ἴσαις γωνίαις δύο κάτοπτρα M N καὶ M' N', οὕτως ὥστε εἰς ἀμφοτέρα τὰ κάτοπτρα νὰ βλέπωμεν τὴν εἰκόνα τῆς κυκλοτεροῦς κηλίδος. Ἄν ἔδῃ ἐν δεξιᾷ μὲν τοῦ ἁπλοῦ τούτου μηχανήματος θέσωμεν τὴν λυχνίαν, ἐν ἀριστερᾷ δὲ τὴν ἐκ κηροῦ λαμπάδα, ἀμφοτέρας εἰς ἴσην ἀπόστασιν, θὰ ἴδωμεν φωτεινότεραν μὲν τὴν εἰκόνα M' N', σκοτεινότεραν δὲ τὴν M N, θὰ καταντήσωσι δὲ ὅμοιαι μόνον ἀφ' οὗ φέρωμεν τὴν λυχνίαν εἰς διπλὴν ἀπὸ τοῦ κάτοπτρου ἀπόστασιν.

Διὰ νὰ μὴ δαπανᾷται δὲ πολὺς χρόνος περὶ τὴν καταμέτρησιν τῶν ἀποστάσεων, τὸ φωτόμετρον τοῦ Βοῦνσεν εἶνε συνηθὼς οὕτω κατεσκευασμένον, ὥστε ἐν εἰδῇ μικροῦ ἀμαξίου νὰ κινῆται ἐπὶ μιᾶς κλίμακος (πρβλ. Εἰκὼν. 3). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον δὲν ἔχομεν ἄλλο νὰ κάμνωμεν, παρὰ νὰ ὠθῶμεν αὐτὸ τῇδε κἀκεῖσε ἐπὶ τῶν τροχιῶν τῆς κλίμακος, ἕως οὗ ἀμφοτέραι αἱ εἰκόνες τῆς κυκλοτεροῦς κηλίδος φανῶσιν ἐξ ἴσου σκιεραί, καὶ ἔπειτα ἐπιθεωροῦντες τὸ μέγεθος τῆς ἀποστάσεως ὑπολογίζομεν κατὰ τὸν ἀνωτέρω ἐκτεθέντα τρόπον τὴν ἔντασιν τοῦ φωτός τῶν φωτοβόλων ἐστῶν.

Ὅσον ἀπλάϊ καὶ ἂν φαίνονται ὅμως αἱ ἀρχαὶ τῆς φωτομετρίας, πάλιν ἡ πρακτικὴ αὐτῶν ἐφαρμογὴ ἐνέχει πλείστας δυσκολίας, τὰς ὁποίας ἐναπόκειται νὰ ὑπερβῶσι καὶ νὰ κατανικήσωσιν ἐπιμελεῖς καὶ τῆς δάφνης τῆς ἐπιστήμης ὁρεγόμενοι φυσιοδίφαι.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

Ἡ Ἑλληνοπούλα, ἥς ἐτερόρρυθμον ὁμοίωμα κατ' εἰκόνα Ρώσου ζωγράφου μετεδώκαμεν πέρυσιν, εἶνε ἐξ ἑλληνικοῦ φωτογραφήματος εἰλημμένη, καὶ δὲν διαφέρει τοῦ ξένου ἀριστοτεχνήματος οὔτε κατὰ τὴν σεμνότητα οὔτε κατὰ τὴν χάριν. Ἡ ἐθνικὴ τῶν μητέρων μας στολή, πρὸς ἣν τόσην ἀγάπην ἔχει μόνῃ ἡ χαριτόβρυτος ἡμῶν βασίλισσα, ἔπρεπε νὰ τυγχάνῃ σκοπίμου τινὸς προτιμήσεως ἀπὸ μέρους τῶν σημαντικωτέρων μάλιστα ἑλληνικῶν οικογενειῶν, ἀφοῦ τὰ ἄλλα ἔθνη καὶ πρὸ πάντων οἱ Γερμανοὶ τοὺς ἀνόστους τοῦ παρελθόντος ἱματισμοὺς των συχνότατα χρησιμοποιοῦσιν, ἀριστοκρατικῇ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρωτοβουλίᾳ, πρὸς ἀναρρίπισιν τίς οἶδε ποίων παρὰ τῷ λαῷ αἰσθημάτων.

— Οὐτε αἱ ὑπερβολαὶ ἀηδοῦς πολυτελείας, οὔτε τὸ ἀπέρηττον τῆς πεζῆς πτωχείας ἀφῆρεσαν ἀπὸ τοῦ δακτυλίου τὴν ἀριεῖαν πάντοτε χάριν, δι' ἧς περιέβαλεν ἀνέκαθεν ἡ ἀνθρωπότης τὸ ἱερὸν τοῦτο κόσμημα. Ὁ δακτύλιος παρὰ παντὶ λαῷ ἔχει τι τὸ ἐξόχως πάντοτε ἰδανικόν, οὐδεὶς δ' ἐξ ἡμῶν δὲν ἔτυχε νὰ μὴ ἀναπολήσῃ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἥτις στέφει τὴν νεαρὰν ἡμῶν κεφαλὴν διὰ τοῦ ἀνθρωπινω-

τέρου στέμματος καὶ χρυσώνει τὸν δάκτυλον διὰ τοῦ ἀθωοτέρου χρυσοῦ. Ἄλλ' εἰς τὸν βίον τῶν γυναικῶν ὀλόκληρον κόσμον ὀνείρων περικλείει ὁ μικρὸς ἐκεῖνος τοῦ δακτυλίου κύκλος. Καὶ τὸν ἰδανικὸν τοῦτον κόσμον οὐδεὶς ἴσως ἐζωγράφισε περιπαδέστερον τοῦ ὠραίου τῶν Γερμανῶν ποιητοῦ Chamisso. Ἄνευ νεοελληνικῶν ἀκκισμῶν καὶ ἐξεζητημένης ἀφελείας ἐξεστόμισεν ὁ ποιητὴς τὰ ἀπλούστερα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀφῆκε καὶ τοιαῦτα. Σπανίως ἡ λυρικὴ θέρη ἐφῆρεν εἰς τὸ στόμα στιχουργοῦ γλυκύτερα καὶ φρονιμώτερα παραληρήματα. Καὶ ταῦτα ἐν χώρᾳ, ὅπου δὲν εἶνε οἱ δεσμοὶ τῆς οικογενείας τόσον, ὅσον οἱ τῶν ἡμετέρων σφιγκτοί, ὁ δὲ παρθενικὸς βίος ὅχι ὅσον ὁ ἰδικὸς μας ἰδανικός. Τί γίνονται εἰς τὸ γεγονός τοῦτο οἱ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τῶν ποιητῶν νομοὶ τῶν κριτικῶν μας; — Τοὺς στίχους τοῦ Chamisso ἐμελοποίησε θαυμασίως ὁ Schumann, ὁ δὲ Τούμαν, ὁ διάσημος ζωγράφος, ἔγραψε λαμπρὰν διὰ τὴν ὑπόθεσιν ζωγραφίαν, καὶ μετὰ τοιαῦτα φοβερά ἐν τῇ τέχνῃ προηγούμενα ἐτόλμησεν ὁ Κάρολος Μάρ νὰ γράψῃ τὴν σημερινὴν τῆς Κλειοῦς εἰκόνα. Τὸ ἔργον ἐκρίθη ἐνθουσιωδῶς

ὕπὸ πάντων, διότι ποῖον χεῖλος δὲν ἔφαλεν ἐδῶ τοὺς στίχους τοῦ ποιητοῦ, μὲ τὸν ἥχον τοῦ μουσικοῦ, καὶ ποῖοι ὀφθαλμοὶ δὲν ἐνετράφησαν εἰς τὴν πρώτην τοῦ ὅλου ζωγραφικὴν παράστασιν, ὥστε νὰ μὴ δικαιῶνται νὰ ἐκφῶσιν ἀκεραίαν κρίσιν διὰ τὸ ἐπιγενέστερον ἀριστοῦργημα; Ἡ εἰκὼν παρίστησι τὴν πρώτην τοῦ γάμου ἡμέραν καὶ τὴν νύμφην ὄνειροπολοῦσαν ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ δακτυλίου. Τοιαύτας εἰκόνας ἐρμηνεύουσι μόνον στίχοι, ἢ εὐγλωττοὶ ἀναμνήσεις, ἢ εὐέλπεις προσήλωσις.

— Δὲν εἶνε νέα ἡ ὑπόθεσις τῆς εἰκόνης τοῦ Μαυρικίου Röbbecke, ἀλλὰ δεσμεύει τὴν ἡμετέραν προσοχὴν ἢ ἐκτελεστικὴ τὸλμη τοῦ εὐφαντάστου ζωγράφου, ποιητικῇ ἀδείᾳ κατορθώσαντος νὰ καταστήσῃ ἀπτήν σχεδὸν τὴν ἔννοιαν τῆς εὐαγγελικῆς παραβολῆς. Πάντες πολλὰκις ἠκούσαμεν κατ' ἔτος ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος ὅτι „ἀνθρώπων δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεῦξασθαι· ὁ εἰς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελωνῆς· ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσήχετο· ὁ Θεὸς εὐχαριστῶ σοι, ὅτι οὐκ εἰμι ὥσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελωνῆς. νηστεύω δις τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι. Καὶ ὁ τελωνῆς μακρόθεν ἑστὼς οὐκ ᾔθιλεν οὐδὲ

τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπαῖραι· ἀλλ' ἔτυπεν εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ, λέγων· ὁ Θεὸς ἰδασθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ.“ Ἐν τοῖς θείοις τούτοις ρήμασι δίδεται τὸ κείμενον τῆς προσευχῆς ἐνὸς αὐθάδους ὅσον καὶ πλουσίου Φαρισαίου καὶ ἐνὸς μετρίου τὸ φρόνημα ὅσον καὶ θεοπώχου τελώνου, χαρακτηρίζεται ἡ σημερινὴ ἀντίθεσις τῶν τυχαρπάστων καὶ θρησκίων ὁμογενῶν πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ εὐσεβεῖς πολίτας. Ἀλλ' ὁ Εὐαγγελιστὴς δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ ὀδηγήσῃ τὴν φαντασίαν μέχρις οὗ χωρισθῇ ὁ χαρακτήρ τῆς ἀντιθέσεως διακριτικώτερον. Τοῦτο ἦν ἔργον τοῦ ἡμετέρου καλλιτέχνου, ὅστις παρέστησε τοὺς ἡθικοὺς τούτους ἀντίποδας ὁρθοὺς καὶ τελειώσαντας ἡδὴ τὴν προσευχὴν, μεθ' ἣν ὁ ὑπερφίαλος πλούσιος προσέρχεται νὰ δώσῃ ἐλεημοσύνην. Διακωμωδῶν διὰ τοῦ πτωχαλαζόνος ἡθους τοῦ ὁ Φαρισαῖος τὸ θεάρεστον τοῦτο ἔργον γελοιογραφεῖται ὑπὸ τῆς τέχνης, ἥτις ἐν εὐθέτῳ στιγμῇ καὶ δράσει εὖρε κατάφωρον τὴν ὑπερβολὴν τῆς φαρισαϊκῆς προπετείας. Ποῖον δὲ ἰδεῶν ὁπαδὸς εἶνε ὁ Φαρισαῖος, τοῦτο δεικνύει ἡ μορφή του· ὁ ἀνθρώπος πέποιθεν ἔφ' ἑαυτὸν ὅτι δίκαιός ἐστιν, καὶ περιφρονεῖ τοὺς λοιπούς, λέγει ὁ Λουκᾶς ὡς ἱστορικὸς καὶ ἀντιγράφει ὁ Röbbecke ὡς ζωγράφος.

ΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.

Αἱ ὀπισθεν τεθειμένα συρμικαὶ εἰκόνας (τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι δὲν ἔχεις ν' ἀκούσῃς καὶ σήμερον πολιτικὰ) ἔχουσι τοῦτο τὸ προτέρημα, ὅτι προαγγέλλουσι τὴν ἐλαφρότητα τῶν ἐπινῶν ἐνδυμασιῶν καὶ ἐξοφλοῦσιν ἔνεκα τῶν ἐκπροθέσμων ἀνακοινώσεων μου πᾶσαν πρὸς τὸν παρελθόντα χειμῶνα νεωτεριστικὴν δοσοληψίαν Σου.

Καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔρχομαι νὰ Σοι ἐκδέσω τὰ κατὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς πλεκτομηχανῆς, ἔχουσαν ὡς ἐξῆς: Δηγοῦνται ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ Lee ἦτον εἰς τῶν μᾶλλον ζωηρῶν φοιτητῶν τοῦ ἐν Ὁξφόρδῃ Πανεπιστημίου, μὴ δυνάμενος ποτέ ν' ἀναρῇ εἰς τὸ ὕψος τῶν ἐπὶ τῆς Ἰλιάδος, μὴδὲ νὰ ἐμβαδύνῃ εἰς τοὺς λόγους τοῦ καθηγητοῦ του τόσον, ὅσον εἰς τοὺς γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς εὐειδοῦς θυγατρὸς τοῦ „ξενοδόχου τοῦ Λέοντος“. Οὕτως αἱ σπουδαὶ του δὲν προέβαινον μεθ' ὅσας ἔπρεπε ταχύτητος καὶ τάξεως, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφάσισεν ἡμέραν τινὰ νὰ δώσῃ τέλος εἰς τὴν ἐκδεσμον ταύτην κατὰστασιν καὶ νὰ νυμφευθῇ. Ἐρριψεν ὅλα του τὰ βιβλία κατὰ μέρος, ἔδραμεν πρὸς τὴν ἐρωμένην καὶ μετ' αὐτῆς εἰς τὸν ἱερέα.

Ὅτε οἱ αὐστηροὶ καθηγηταὶ ἔμαθον τὸ γεγονός, ἀνηνέχθησαν εἰς τὴν πρυτανείαν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἐν τῇ συγκλήτῳ ἀπεφάσισαν παραδειγματικῶς νὰ τιμωρήσωσι τὸν τόσον ἀναίδως διὰ τοῦ γάμου του παραβιάσαντα τοὺς νόμους τῆς Σχολῆς φοιτητὴν τούτον. Τὸν ἀπέπεμψαν καὶ τὸν ἀπεδίωξαν κατησχυμένον καὶ ἐστιγματισμένον μετὰ τῆς ἀτυχοῦς Πεππῆς του· τέσσαρες βελόνας πλεξίματος ἀπετέλουν τὸ μόνον μέσον πρὸς εὐρεσιν τοῦ ἐπιούσιου τῶν ἄρτου. Ἀλλ' ἡ Πεππὴ προθύμως ἤρχισε νὰ πλέκῃ, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἠκτινοβόλου ἐκ τῆς ζέσεως, οἱ δάκτυλοί τῆς ταχύτερον ἐκινούνη, ἐν ᾧ ὁ ἐρωτὺς σύζυγός της ἀπάναντι καθήμενος τὴν παρετῆρει καὶ ἐμελαγχόλα, διότι αὐτὸς ἴδυνάτει νὰ ἐργασθῇ. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐκάθητο οὕτως ἄργος καὶ βεβυθισμένος εἰς σκέψεις μελαγχολικάς. Τὰ ἐν τῇ τέχνῃ φυσικά του προτέρηματα ὁμῶς, μέχρι τοῦδε ὑποκεκρυμμένα καὶ καταπεπνιγμένα ἐν αὐτῷ, ἀφυπνίσθησαν ἐκ τῆς ἀπελπιστικῆς βέσεως, εἰς ἣν εἶχε συμπαράσῃ καὶ τὸ φίλατόν του πλάσμα ἐπὶ γῆς.

„Ἡ πενία τέχνας καταργεῖται“ λέγει ἡ παροιμία, αὐτὴ δὲ ἐπρόκειτο νὰ ἐπαληθεύσῃ ἀπαξ ἔτι καὶ εἰς τὸν ἡμέτερον Οὐίλλιαμ.

— Εἶδρον, εὐρον! ἀνεφώνησεν αἰφνὴς ἡμέραν τινὰ. Πᾶς; ἡρώτησεν ἡ Πεππὴ μὴ ἐννοήσασα τὴν ἑλληνικὴν ταύτην λέξιν.

— Πεππὴ, ἐπέλαβεν οὗτος περιχαρὴς, εὐρον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ αὐτῆς τὴν κατὰστασιν. Ἐσπευσε καὶ ἠγόρασε διάφορα εργαλεῖα καὶ μετὰ πολλὰς δοκιμὰς καὶ ἀποπείρας κατεσκεύασε . . . τὴν πρῶτην πλεκτομηχανήν. Ἦρχισε νὰ πλέκῃ, ἐν ᾧ ἡ σύζυγός του ἐκθαμβὸς τὸν παρετῆρει, μετ' ἐκτάκτου ταχύτητος. Δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς καὶ ἡ μηχανὴ αὕτη ἐπέφερεν ἀληθῶς ἀνατροπὴν καθ' ὅλον τοῦτον τὸν βιομηχανικὸν κλάδον. Καὶ ἦτον μὲν ἡ μηχανὴ ἀκόμη πρωτογενὴς καὶ μὲ πολλὰς ἐλλείψεις, ἀλλὰ μετὰ βαθμιαίας βελτιώσεως ἔφθασεν εἰς τὴν σημερινὴν τῆς τελειότητά. Ἐν βραχεῖ χρόνῳ διαστήματι ἡ Πεππὴ ἔγινε πλουσία καὶ μεγάλη κυρία, ὁ Οὐίλλιαμ ἀνεγνωρίσθη καὶ ἐθαυμάσθη παρ' ὅλου τοῦ κόσμου ὡς μέγας ἐφευρέτης, ἐν ᾧ οἱ στενοκέφαλοι καὶ σκληροκάρδιοι Καθηγηταὶ τῆς Ὁξφόρδης ἔμειναν ὅλως βέβαια ἀγνωστοὶ καὶ ἀφανεῖς εἰς τὸν κόσμον.

Ἐν Παρίσιος ἐσχηματίσθη σύλλογος ἀποτελούμενος ἀποκλειστικῶς ὑπὸ νέων καὶ ἔχων σκοπὸν ν' ἀναρρίψῃ τὴν ὁλονὴν ἀποσβευσμένην ὄρεξιν τῆς νεότητος πρὸς τὸ χορεύειν. Ἐκεῖνος ἐκ τῶν μελῶν, ὅστις μετὰ τὴν πέρας τῶν Ἀποκρέφῃ ἀποδείξῃ ὅτι ἐπεσκέφθη τοὺς πλείστους χοροὺς, λαμβάνει δίπλωμα καλλιτεχνικώτατα ἐξεργασμένον. Ἐκάστη ἑκατοντὰς χορευθέντων τετραχόρων ἀμείβεται διὰ βραβείων ἀξίας ἐνὸς εἰκοσαφράγκου. Ὁ κάτοχος τῶν πλείστων ὀρχηστικῶν παρασῆμων, τὰ ὁποῖα πρέπει ὀπισθεν νὰ φέρωσι τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν τῆς δούσης αὐτὰ κυρίας, λαμβάνει πρὸς ἐνθάρρυνσιν αὐτοῦ μίαν φιλήν καμπανίτου. Ἰδιαιτεροὶ ἐπὶ πρῶται ἐπιβλέπουσι τοὺς χορεύοντας βάλς, πόλλαν κτλ. καὶ τοὺς μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμελείας ὀρχουμένους παρακινούσι νὰ ἐξακολουθῶσι μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας νὰ πράττωσι τὸ αὐτό, ἐπιδαψιλεύοντες αὐτοῖς ἀναλόγους ἐπαίνους. Ὁ σύλλογος ἔχει καὶ δωρητὰς καὶ εὐεργέτας, μεταξὺ δὲ τῶν τελευταίων τούτων κυρία ὑπέγραψαν ἄχρι τοῦδε τὰ μεγαλειότερα χρηματικὰ ποσά.

Ὁ δίδωμος ἐν Παρίσιος ζωγράφος Bandry ἀπέθανε πρὸ ὀλίγου χρόνου. Ὁ καλλιτέχνης οὗτος ἦτο προηγουμένως πτωχὸς μουσικός, περιφερόμενος εἰς τὰς κώμας τῆς Γαλλίας καὶ διὰ τῆς τέχνης τοῦ μόλις κερδαίνων τὸν ἐπιούσιον ἄρτον του, καὶ ὁμῶς δι' ἀπαύστου ἐργασίας καὶ ἀκαμάτου ἐπιμελείας κατωρῶσε νὰ καταστῇ εἰς τῶν περιφανεστέρων καλλιτεχνῶν τῆς Γαλλίας. Τὰ κυριώτερα ἔργα του εἶνε αἱ λαμπραὶ τοιχογραφαὶ ἐν τῷ ἐστιάτορι τῆς μεγάλης Ὀπερας τῶν Παρισίων καὶ ἡ διακόσμησις τοῦ μεγάρου τῆς κομῆσεως Παῖβρα, ὅπου σήμερον εἶνε ἰδιοκτησία τοῦ κόμητος Γουίδου Χένκελ φὸν Δόννερσμάρκ.

Ἰδοὺ καὶ τινες πάλιν παρατηρήσεις περὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν γυναικῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ πέρυσιν ἔγιναν ἀντικείμενον τῆς Περιεργίας τῆς Ματαιότητος καὶ καθ' ἡμέραν ἐπασχολοῦσι τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς ἐρωτολήπτους. Ὁ Ὀκτάβιος Σουλὺ λέγει ὅτι αἱ γυναῖκες ἔχουσι συνηθέστερον παρὰ τοὺς ἄνδρας μελαγχροινούς ὀφθαλμούς, καίτοι ἡ χροιά του προσώπου των γενικῶς εἶνε λευκότερα. Ἐξ ἑκατὸν γυναικῶν αἱ 80 ἔχουσι τοὺς